

hvilke Vanskeligheder der kan være ved netop at gøre det i Aar. Vi er villige til det ogsaa af den Grund, at Ejendomsskyldansættelsen i høj Grad paavirker Formueskattens Ansættelse, griber ind ogsaa i Udbyttet af Stempeloven og i en Mængde forskellige Forhold ogsaa af rent privat Natur, og endvidere af den Grund, at der, efterhaanden som der kommer talrige Omvurderinger som Følge af den gamle Lovs Bestemmelser, udvikler sig en højst uheldig Ulighed i Ansættelsen af Ejendomsskyld, idet nogle Ejendomme, der er omvurderede, kommer til at svare efter en væsentlig større Værdi end andre, og det uheldige er jo, at det ikke sjældent er i Anledning af Laan, at Omvurdering finder Sted, og det vil derfor hyppigt være saaledes, at det netop er de mindst bemidlede, der kommer til at lide under den højere Vurdering. Af alle disse Grunde vil det være meget ønskeligt, om vi kan faa dette Forhold rettet. Der vil være forskellige andre Forhold, der da vil komme under Overvejelse, blandt andet Spørgsmaalet om, hvorvidt man ikke ved meget korte Vurderingsperioder kan komme helt bort fra de halvvaarlige Omvurderinger, som nu paa forskellig Maade virker lidet heldigt; men derom og om andre Enkelt-heder vil der jo kunne forhandles.

De to Love, som jeg nu har omtalt, Børsskatten og Loven om Nyvurdering til Ejendomsskyld, vilde jo vel nok omtrent skaffe Dækning — vel ogsaa mere end Dækning — af de 3 Mill. Kr. Renteudgift for det sidste Statslaan, men hvis der ikke under denne Rigsdagssamling aabner sig Udsigt til Krigens Afslutning, vil vi altsaa komme til at staa overfor det tredje Krigs-laan, og jeg vil anse det for i høj Grad ønskeligt, om den højtærede Finansminister rettede sin Opmærksomhed paa nu i Løbet af denne Samling at finde yderligere Indtægter, som kunde give os for det første den Margen, som vi har i højeste Grad behov i Betragtning af Budgettets ejendommelige Karakter, og dernæst Dækning for de Udgifter, som det tredje Laan eventuelt vil foranledige. Men det er naturligvis Finansministeren, der her har Initiativet, vi andre har Kritikken, naar Lovforslaget foreligger, og det kunde ikke falde mig ind paa nogen Maade at foregribe den højtærede Finansministers Initiativ.

Men hvad nu de egentlige Krigsudgifter angaar og de Overskridelser, som Krigsforholdene nødvendigt vil foranledige ogsaa paa en Række andre Budgetter end dem, vi kan regne til Krigsbudgetterne i strengere Forstand, vender Tanken sig

særlig henimod den overordentlige Indkomstskat. Det er rigtigt, naar Finansministeren siger, at en Merudgift i dette og det foregaaende Finansaar paa omtrent 110 Mill. Kr. kan man ikke tænke sig at afholde ved Skatter. Det kan man selvfølgelig ikke. Det er der heller ingen, der har ønsket, og ingen, der har ventet. Det højeste, som f. Eks. mine Ønsker og andre gaar ud paa, er, at en *Del* af denne Merudgift kunde afholdes ved Skatter, og dette er der ogsaa gjort et Skridt til ved den her i Rigsdagen vedtagne Lov om den overordentlige Indkomstskat. Jeg mener da, at det vil være klog og rigtig økonomisk Politik at gaa saa vidt med at fremskaffe nye Indtægter til Dækning af disse stadigt løbende Krigsudgifter, som det er muligt at gaa uden at skade Landets Erhvervsliv og uden at forøge den Dyrtid, under hvilken saa mange Mennesker her i Landet allerede lider. Det ligger allerede i denne sidste Bemærkning, at jeg ikke tænker paa en Beskatning, der vil forøge denne Dyrtid og komme til at tynde paa Livsfornodenhederne, det ligger mig ganske fjernt. Men alt, hvad man kan gøre uden at skærpe Dyrtiden og uden at skade Landets Erhvervsliv, bør man søge at udføre for ikke at bebyrde os mere end højst nødvendigt med en Gæld, som vi kommer til at slæbe paa i mange Aar, og som det vil være særdeles vanskeligt for os at bære, hvis den stiger for højt.

Her henledes Opmærksomheden da særlig paa at bringe mere ud af den ekstraordinære Indkomstskat ved en i Udsigt stillet Afgørelse af Dyrtidsspørgsmaalet, hvorved der synes at skulle opnaas forskellige Fordele. Det er noget vanskeligt at tale derom, fordi det hele ligger i Forberedelsernes Stadium, men man kan ikke lade være at beskæftige sine Tanker dermed, og det spiller direkte ind i det, jeg her beskæftiger mig med, saa det maa tilgives mig, at jeg her taler lidt derom. Der synes at aabne sig en i alt Fald for mig højst velkommen Udsigt til, at der kunde komme Ro i Maksimalprisspørgsmaalet, saa at der er Mulighed for, at ikke en fortsat Sænkning af Maksimalpriserne skal kaste en skadelig Uro ind i vort vigtigste Erhverv og en endnu skadeligere Uro og Forstyrrelse ind i vore Eksportforhold. Det har været baade Regeringens og vort Landbrugs og, jeg tør vel sige, hele Rigsdagens Ønske, at vore Eksportforhold under Krigens skulde ledes saadan, at det